

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΚΟΥ

Από το αρχείο του Στέλιου Μ. Πρωτοπαπά «Βιογραφία Πατρίδας»

όπως τις διηγήθηκε ο πατέρας του Μιχαλάκης Χατζηστυλλής Πρωτοπαπάς

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΟΓΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ο Χατζηθεόδωρος, ο πρωτότοκος γιός του Νικόλα του Πρωτόπαπα από το Βασιλικόν, ήταν γνωστός ως πειραχτήριν με πολλήν χιούμορ, γλεντζές τζιαι κεβεζές. Έβαλλεν ρέντες τζιαί επούλαν σπόρους .

Έβκαλεν παντζιάρκα τζ' επήεν στου Μόρφου να τα πουλήσει. Που τα χαράματα του φού ήταν μες τες στράτες. Εγίνηκεν μισή τζει να ξυπουλήσει. Επείνασεν τζ' επήεν σ' έναν μαϊρκόν να φάει. Ερώτησεν ήντα φαίν έσει να φάει τζ' είπαν του, κουτσιά, λουβκιά, πατάτες καουρμάν τζιαί κοκκινογούλια.

Λαλεί που μέσα του: «Εβαρέθηκα τούν τα κουτσιά τζιαι τα φασούλια, να φάω τίποτις άλλον ολάν». «Βάρμου μιαν κοκκινογούλια μάστρε» λαλεί του υπεύθυνου του μαϊρκού με ύφος άρκοντα τζιαι κοσμοπολίτη. Μόλις το καρσόνιν φέρνει τα κοκκινογούλια, ο Χατζηθεόδωρος που τα είσιεν γιόρκιν τζι' έτρων μιαν την άλλην εμποτισίνωσεν.

Μαύρα να μείνουν τζιαι γέριμα, λαλεί, εσκοτώθηκα να τα δώκω τα δικά μου τζι' εσου φέρνεις μου ππαντζιάρκα να φάω;

Η ΚΚΕΛΜΕ ΤΟΥ ΓΑΟΥΡΚΟΥ

Ο Σοφόκλης ο Πασκάλης, ο Γεροπάσκαλος, γιός του Χατζηγιωρκάτζιη, ήταν κεβεζές τζιαι πολλά χωραττατζιής. Μόλις εγεννήθηκεν το γαουρούιν, εψόφησεν. Εκοψεν την κκελλέν του, εκαθάρισέν την που τα μαλιά, τζ' έκαμέν την κότσιηνην σαν το ροϊν, τζιαι έβαλέν την μες το ζεμπύλιν που επουλούσεν τα ρόβκια. Επήεν στην αρφήν του την Σιονούν, τζ' είπεν της να γοράσει ρόβκια. Η Σιονού ήταν παπαθκιά, ήταν η γεναίκα του Νικόλα του Πρωτόπαπα.

Έσει ωραία μιάλα ρόβκια κόρη, λαλεί της ο Πασκάλης. Θκιάλεξε μόνη σου τα καλλίτερα. Έβαλεν η Σιονού το σιέριν της στο ζεμπύλιν να θκιαλέξει ρόβκια, μα αντίς να πιάει ρόβκια έππιαεν την κκελλέν του γαουρκού.

Που τον φόν της έριψεν το μωρόν.

ΤΑ ΑΡΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΦΙΤΗ

Ο Πασκάλης έφεφκεν που τον καβενέν στην Φιλιάν κατά η ώρα 3,00 το πρωίν να πάει στο σπίτιν του στο Βασιλικόν να ππέσει. Τζιαμαί στον Δράκον, συνομπλαστήκασιν με τον Παφίτην που έπαιρνεν τα αρνιά στην χώραν να τα πουλήσει.

«Εν να πα να το' βρεις βραστόν»; Είπεν του Πασκάλη ο Παφίτης. Εκακοφάνηκεν του Πασκάλη, τζιαι επήεν τζιαι εχώστηκεν εις το Βασιλικόν τζιαι έκαμνεν το κλάμαν του αρνιού. Ο Παφίτης με τους μισταρκούς του ακούαν το πεμπέρισμαν τζιαι εγυρεύκαν τα αρνιά που μείναν πίσω ως τα ξημερώματα. Άκουσέν τους ο Πρωτόπαπας που γυρεύκαν τα αρνιά τζιαι είπεν τους, έννεν αρνιά που μείναν πίσω, μαν ο Πασκάλης πόκαμνεν το κλάμα τους.

Ο Πασκάλης εν έμεινεν πουκάτω. Έστεισεν την του Παφίτη.

ΤΑ ΑΥΚΑ ΤΟΥ ΠΑΠΗ

Ο Παπής που έφερνεν την πόσταν στο χωρκόν εγόραζεν αυκά να τα πουλήσει στου Μόρφου να κιαρέψει. Εποστάθηκεν, τζ' επήεν στον καβενέν να πνάσει με το καλάθιν γεμάτον αυκά. Ο Πασκάλης ήταν τζιαμαί τζ' έθελεν να τον πειράξει.

Θέλεις να πείς Παπή, λαλεί του ο Πασκάλης, αν σύρω την οκκάν μες το καλάθιν εν να σπάσουν τα αυκά; Μεν μάσιεσαι ρε Πασκάλη τζ' έκαμα κόπον να τα συνάξω, λαλεί του ο Παπής. Όστι να τελειώσει την κουβένταν, έσυρεν ο Πασκάλης την οκκάν μες το καλάθιν τζ' εγίναν τα αυκά ούλλα τηανιάν. Ο Παπής που ήταν τζιαι φτανόκαρτος έπιαεν το κλάμαν. « Έλα να πάμεν έσσω μου, λαλεί του ο Πασκάλης που τον ελυπήθηκεν, να σου τα δώκω τα αυκά που σπάσασιν.

Έδωκεν τα αυκά του Παπή, αμμά ο Πασκάλης έκαμεν πάλε το δικόν του.

ΤΑ ΑΥΚΑ ΤΖΙΑΙ ΤΑ ΜΩΡΑ

Εχόγλασεν η γεναίκα του Πασκάλη τέσσερα αυκά να φάσιν τα μωρά που έναν που επεινούσαν. Ο Πασκάλης, κεβεζές, είπεν τους, εσείς φάτε, τζ' εγιώ

εν θέλω τίποτε, μόνον να κάμουμεν μίαν συμφωνία, να μου δώσετε που μισόν τζιαι κανεί με.

Εφάσιν τα κοπελλούθκια που μισόν αυκόν, τζιαι ο Πασκάλης θκιο τζιαι τα μωρά εμείναν ευκαριστημένα.

Η ΟΚΚΑ ΤΟΥ ΠΑΣΚΑΛΗ

Επήεν ο Πασκάλης στην Μύρτου να αλέσει σιτάριν στον μύλον. Ήβρεν λλίον αραλλίκιν τζ' έπιαεν κουβένταν με τους καλόηρους. Λοιπόν, λαλεί τους, ζυάστε με να δούμεν πόσες οκκάες είμαι. Ετραβήσαν τον με το καντάριν τζ' εζυάσαν τον. Εβδομήντα οκκάες μάστρε Πασκάλη, λαλεί του ο καλόηρος.

Μετά που λλίην ώραν ο Πασκάλης ήβρεν μίαν οκκάν σιερένην τζ' έχωσεν την μες τον κόρφον του. Λαλεί τους, θέλω να με ξαναζυάσετε τωρά που εθύμωσα. Ξαναζυάζει τον ο καλόηρος τζιαι βρίσκει τον 71 οκκάες ακριβώς. Κύριε ελέησον, λαλεί ο καλόηρος, πριν μισήν ώραν ήταν 70 οκκάες, τωρά εγίνηκεν 71;

Περνά αλλό μισή ώρα τζιαι ο Πασκάλης βάλλει την οκκάν στον τόπον της τζιαι λαλεί τους. Ξαναζυάστε με τωρά που ηρέμησα. Τραβά τον ο καλόηρος με το καντάριν τζιαι βρίσκει τον 70 οκκάες .

Κύριε ελέησον, λαλεί ο καλόηρος, εγίνειν θάμα; Θυμώνει, βάλλει μίαν οκκάν, ποθυμανίσκει, χάννει μίαν οκκάν ;

Ο ΜΕΜΜΟΥΡΗΣ ΤΖΙΑΙ ΤΟ ΜΟΣΣΥΛΙΝ

Ο μεμμούρης επήεν να σφραγίσει το σιτάριν στο αλώνιν του Πασκάλη. Ήταν πολλά ποστιμένους τζ' είπεν του Πασκάλη, εν να ππέσω που κάτω που την μοσσυλιάν να πνάσω, τζ' αν έρτει κανένας επιστάτης να μου φωνάξεις. Η μοσσυλιά ήταν ξερή τζιαι τ' αγκάθκια της όπως τες βελόνες. Άμαν τζ' ετζοιμήθην ο μεμμούρης, ο Πασκάλης άρκεψεν τζ' εκτύπαν τες τσαγγαροποιίνες του πανω στον καγιάν του αλωνιού, τζ' εσιυσιύνιζεν όπως σιυσιυνίζει το άλογον. Ο μεμμούρης εποτυλίχτην πάνω άξιππα τζιαι ήβρεν η κκελλέ του πα στ' αγκάθκια της μοσσυλιάς. Ετρέχαν τα γαίματα που την τζιεφαλήν του.

Λαλεί του, όϊ ρε Πασκάλη εκατάφερες μου την. Τζιαι ο Πασκάλης ετοιμόλοος, λαλεί του, εν τζιαι είπα σου να σηκωστείς άξιππα τζιαι να μου φκάλεις το μοσσύλιν πάνω στην κκελλέν σου.

ΤΟ ΚΑΛΥΜΑΥΤΖΙΝ ΤΟΥ ΠΑΣΚΑΛΗ

Ο Στυλλής ο Κουφοσιάουρος, ελογιάστηκε με την κόρην του Πρωτόπαπα την Θεοπίστην. Που το χάραμαν του φου επήεν στο σπίτιν του παπά να μπουκκώσουσιν τζιαι ύστερα να πάει στο ζευκάριν.

Λαλεί του η παπαθικιά, άφωε του Θεού, εν πρωίν ακόμα, ο παπάς επήεν εκκλησιάν τζιαί πον νάρτει να του πω να σου νέψει νάρτεις να μπουκκώσετε. Έφωεν ο Κουφοσιάουρος τζ' επήεν εις τον Τρίμιπτον τζιαί έζεξεν. Όσσον τζι' έκαμεν θικί αυλατζιές τζιαι θωρεί πάνω στο ανώϊν τον παπάν να του νεύκει, επόζεξεν τζι' επήεν βουρώντα, βουρώντα να μπουκκώσουσιν. Μόλις τον είδεν η παπαθικιά εποθαμμάστην. Λαλεί του, για τωρά έφωες, ήντα ήρτες πάλαι; Ένεψεν μου ο παπάς, λαλεί της. Μα πως ήσουν λλίον κουφός εξέραμεν το, ότι όμως ξισκοπίζεσαι τωρά το θωρούμεν. Μα ήνταν πον να κάμουμεν, εν κρίμαν η κορούα.

Τζιαι πολοάται ο Πασκάλης τζιαι λαλεί της, μάχου την δουλειάν σου ρά τζιαι το κοπέλλιν εν καλόν. Έτο, είπουν να του κάμω έναν αστείον. Εφόρησα το καλυμαύτζιν τζι' έναν ράσον του παπά τζ' έβκηκα στο ανώϊν.